

γοῦδί των, και ἐπερίπαιζαν τοὺς πελαργούς, θέτοντα τὴν παλάμη των ἀνοικτὴν εἰς τὸ ἄκρον τῆς μύτης των και κινουῦντα αὐτὴν ὡς νὰ ἦτο φερούχα πτηνοῦ. Ἐν τούτοις, ἐν ἑκ τῶν παιδίων τούτων, ὀνομαζόμενον Πέτρος, ἀφ' οὗ ἐμῆμφθη τοὺς συντρόφους του διὰ τὴν κακὴν των καρδίαν και τὰ περιπαίγματα των, ἀπεσῶρθη εἰς μίαν ἄκραν δυσηρησσημένον.

Τὰ μικρὰ λελεκακία ὀλονέν ἐφοβοῦντε περισσότερο.

— Μὴ φοβεῖσθε δά, τοῖς εἶπεν ἡ μήτηρ· κυτώξετε τὸν πατέρα σας πῶς στέκει ἐκεῖ ὑπερήφανος και ἡσυχος, ἐπὰν εἰς τὸ ἕνα του πόδι.

— Δὲν ἤμποροῦμεν νὰ μὴ φοβοῦμεθα, εἶπαν τὰ μικρὰ. Καὶ ἀπέσυραν τὸς κεφαλὰς των ἐντὸς τῆς φωλεᾶς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὰ παιδία ἐπανῆλθον, και ἄμα εἶδον τὴν φωλεάν τῶν πελαργῶν, ἤρχισαν πάλιν νὰ τραγουδοῦν;

Τὸ πρῶτό σου θὰ κρεμασθῇ,
Τὸ δευτέρου σου θὰ πιχθῇ,
Τὸ τρίτο σου θὲ νὰ ψηθῇ,
Τὸ ὑστερὸν θὰ σουβλισθῇ.

— Ἀλήθεια, θὰ μας ψήσουν και θὰ μας κρεμάσουν; ἤρωτησαν οἱ μικροὶ πελαργοί.

— Διόλου, ἀπήτησεν ἡ μήτηρ· θὰ μάθετε νὰ μεταχειρίζεσθε τὸς φερούχους σας· και ὅταν θὰ συνειθίσετε, θὰ πετάξωμεν ὅλοι ἐκεῖ πέρα εἰς τὸ λειβάδι. Θὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τοὺς βατράχους. Θὰ χωθοῦν εἰς τὸ νερὸ φωνάζοντας· Κοᾶξ! Κοᾶξ! Ἀλλὰ κρῖμα ἔς τὸς φωνές των. Θὰ τοὺς ψαρεύσωμε και θὰ τοὺς φάμε! Ἄ! νὰ ἰδῆτε τί ὠραία ποῦ θὰ εἶνε!

— Καὶ ἔπειτα; ἤρωτησαν τὰ μικρὰ.

— Ἐπειτα, ὅλοι οἱ πελαργοὶ τῆς χώρας θὰ μαζεθοῦν διὰ νὰ ἄρχισουν τὰ γυμνάσια τοῦ φθινοπώρου. Τότε πρέπει κα-

νεῖς νὰ ξέρη καλά νὰ πετᾷ, διότι ἐκεῖνοὺς ποῦ μένουσιν ὀπίσω, ὁ στρατηγὸς τοὺς σαιμπᾶ μετὰ τὸ βάμφορ του. Γι' αὐτὸ νὰ προσέχετε πολὺ ἔντα μαθήματά μου.

— Ναί, ἀλλὰ κινδυνεύομε και νὰ μας σουβλίσουνε, ὅπως λέγουσιν τὰ παιδία· ἄκουσέ τα πῶς τραγουδοῦν ἀκόμη.

— Σεῖς ὅσα σᾶς λέγω ἐγὼ νὰ χεῖτε ἔς τὸν νοῦν σας, και ὄχι τὰ κακόλογα αὐτῶν τῶν παιδίων. Κατόπιν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐπιθεώρησιν, θάναχωρήσωμεν διὰ νὰ πᾶμε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, εἰς τοὺς ζεστοὺς τόπους, και θὰ περάσωμε βουναὶ και δάσος. Εἰς τὴν Αἴγυπτον θὰ σταματήσωμεν. Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε κατὶ πέτρινα σπήτια ὑψηλά, μεγάλα, θεόρατα, μυτερά ἀπὸ πάνω, και τα λέγουσιν Πυραμίδας. Εἶνε τέσσας χιλιάδες χρόνια ποῦ κτίσθησαν, ποῦ οὔτε ὁ πλεόν γέρος πελαργὸς δὲν θυμᾶται νὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸν παπποῦ του γι' αὐτές. Ὑπάρχει ἐκεῖ κ' ἕνας ποταμός, ὁ ἰσπίος χύνεται ἐξω ἀπὸ τὴν κοίτην του, και σκεπάζει ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τόπου μ' ἕν εἶδος λάσπης, τὸ ὅποιον ὠφελεῖ πάρα πολὺ τὰ σπαρτά. Εἰμπορεῖτε νὰ περιπατεῖτε ὡς τὸ γόνυ μεσα εἰς αὐτὴν τὴν λάσπην, και μονάχα φθάνει νὰ σκύβετε λιγάκι, γιὰ νὰ τρώγετε ὅσους θέλετε βατράχους.

— Τί ὠραία! ἀνέκραξαν τὰ μικρὰ πλήρη θαυμασμοῦ.

— Ναί, εἶνε μοναδικὸς τόπος. Ἀπὸ τὸ πρῶτό ἕως τὸ βράδυ ἄλλη δουλειὰ δὲν κάμνουν ἐκεῖ παρα μόνον τρώγουσιν· και ἐν ᾧ χαίρομεθα τέτοιαν εὐτυχισμένην ζωὴν, δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἕνα πράσινο φύλλο ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Ἐδῶ τὸ κρῦν γίνεται τῶσον δυνατὸ, ποῦ τὰ σύννεφα σκληρύνονται και πίπτουν εἰς τὸν ἀέρα, ὡς νὰ ἦσαν σωρὸς ἀσπρῶν κουρελιῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)
ΑἰΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
[Κατὰ τὸν Ἀνδρῆσον]

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Εἰπέ μου λοιπόν, τί εἶδους ἀγορᾶν θέλει νὰ διαπραγματευθῇ μαζὶ σου αὐτὸς ὁ νέος. Πρέπει νὰ ἤξεύρω, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ πληρώσω ἐγὼ.

Ο Ἰωβῆνος πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθη· ἀλλ' εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ, τὴν ὅποιαν ἤσθάνθη, ὅταν ἤκουσε τὸν γηραιὸν Ἀνωσιον νὰ ποικρινεταί ὡς ἐξῆς:

— Δὲν σᾶς το εἶπεν ὁ ἴδιος. Αὐθέντα, διότι βέβαια θὰ ἐφοβήθη μὴ τον μαλωσετε διὰ τὴν σπατάλην... Πρὸς ὄλιγου καιροῦ, ὁ Ἰωβῆνος ἤλθε και μου εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην νὰ του κατασκευάσω μιὰ σέλλα με ὅλα τὰ παρεπόμυνα, διὰ κάποιον ἄλογο ποῦ ἐπήγαγε νὰγοράσῃ εἰς τὸ παζάρι τῆς Τάρβης. Τοῦ ἀρονήθηκα και του εἶπα ὅτι δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε, ἂν δὲν μου ἐπροπλήθονε τὸ ἥμισυ τῆς παραγγελίας. Ἐσῦρετε, ἕνας πτωχὸς σαγματιστής, ὑποχρεωμένος νὰγοράσῃ τοῖς μετρητοῖς τὰ πετριά, τὸς τσόχες, τὰ δαμάσκα, τὰ χρυσογνέματα, δὲν εἶνε βέβαια εἰς θέσιν νὰ διδῇ τὰ πράγματα του ἐπὶ πιστώσει... Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχα ἄδικον. Ἐννοιά σου, Ἰωβῆνε, και θὰ ἔγχις ἐγκαίρως ὅτι ἐπιθυμεῖς, φθάνει νὰνοῖξῃ τὸ πογγάκι του ὁ Αὐθέντης, και νὰ μου δώσῃ τα δύο σκούδα ποῦ μου εἶπες.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ κύριος Ὁρδερικός ἐκοιμήθη πολὺ ἄσχημα εἰς τὴν κλίνην τοῦ ξενοδοχείου, μολοντί τὸ στρώμα ἦτο μαλακώτατον. Κάθε στιγμὴν ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, μήπως ὁ Ἰωβῆνος ἐδραπέτευσεν.

Ἀλλὰ και νὰ ἤθελεν ὁ ὀδηγός, θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ πραγματοποιήσῃ τοιοῦτον σχέδιον, ἐξ αἰτίας τῶν μέτρων, τὰ ὅποια εἶχε λάθῃ ὁ συνετὸς κύριος Ὁρδερικός, κρατήσας μὲν τὸν Ἰωβῆνον νὰ κοιμηθῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου του, διατάξας δὲ και ἕνα ὑπηρέτην νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ ψάθης ἐξωθεν τῆς θύρας. Οὕτω, κάθε φορὰν πρὸς ἀφῶνιζετο και ἀνεσθῆκονετο ἀπὸ τὸ ποικουλένιο προσκεφάλι του, ὁ σοφὸς καθηγητὴς εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, τὸν ὀδηγὸν κοιμώμενον βαθύτατα ἐπὶ τοῦ τάπητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου. — Πῶς περνοῦν ἐκεῖ τὸν καιρὸν των. — Γελοῦν, κλαίουσιν, παρηγοροῦνται και ἀστενεύονται ἐξ ἀφορμῆς τῆς Αἰνεσιᾶδος.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, και σχεδὸν τὴν ἰδίαν ὥραν καθ' ἣν ὁ Ἰωβῆνος ἐφθάνεν εἰς Ταρασκώνην, ὡς ἀγγελιοφόρος τοῦ κυρίου Ὁρδερικού, ἄλλος ἀγγελιοφόρος διηυθύνετο πρὸς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου με ὄλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του, φέρων εἰς τὸν μικρὸν πυργοδεσπότην

εἶδησιν, ἡ ὅποια θὰ τον ἔκαμνε νὰ λυπηθῇ ἀκόμη περισσότερο διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ φίλου του.

Ὁ μικρὸς πύργος, ἡ μᾶλλον ἡ ἐπαυλὶς τοῦ Βερνάζου ἐπιστῆφει διὰ τῶν πυργίσκων και τῶν ὀδοντωτῶν τεχνῶν τῆς τὴν κορυφὴν κωνοειδοῦς βράχου, μεμονωμένου ἐν τῷ μέσῳ ἀμφιθεατρικῆς κοιλάδος, ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων, τὰς ὅποιας συναντᾷ τις συχνὰ εἰς τὰ Πυρηναῖα.

Κάτωθεν τοῦ βράχου, ὁ ὅποιος περιζῶνετο ἐλικοειδῶς ὑπὸ τοῦ δρόμου, τοῦ ἀνερχομένου πρὸς τὴν ἐπαυλιν, ἡ κοιλὰς ἐξέτεινε τοὺς λειμῶνάς της, τοὺς ἀγρούς της και τὰ τρία της χωρία, περίξ μικρᾶς λίμνης, διασχιζομένης ὑπὸ χειμάρρου. Ἡ θελητικὴ αὐτὴ εἰκὼν ἐπλαισιούτο ἀπὸ βουναὶ ὑψηλά και τῶσον στενωδῶς συμπλεγμένα γύρω, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἐλεγέ τις ὅτι οὔτε ἐξοδον οὔτε εἰσοδον εἶχεν ἡ πρασίνη αὐτὴ ὄασις.

Τὸ Βέρναζον ἦτο ἀληθὴς παράδεισος διὰ τὸν Γάστωνα, ἐρχόμενον ἐδῶ ἀπὸ τὴν κοινοτριώδη πεδιάδα τῆς Ναρβόννης. Καὶ ἡ Ἐρμάνη ἐπίσης ἠγάπα τὴν θερινὴν αὐτὴν διαμονήν, ὅπου ἠδύνατο νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὸ κυνήγιον, ἀσκησιν χαριτωμένην και συνήθη εἰς τὰς κυρίας τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἡ Ἐρμάνη διέπρεπεν εἰς αὐτὴν, και μόλις ἐφθάνεν εἰς τὸ Βέρναζον, ἡ πρώτη της ἐπίσκεψις ἦτο εἰς τὸ ἱερακοτροφεῖον, ὅπου τὰ προσφιλῆ της θηρευτικὰ πτηνὰ τὴν ἀνεγνώριζαν, πρὸς χαρὰν της ἀνέκφραστον. Ἐθώπευε διὰ τῆς χειρὸς τὴν ὑπόξανθον ράχιν των, τὰς διαστίκτους πτέρυγας των, τὴν μελανόλευκον κοιλίαν των, μὴ φοβουμένη οὔτε τοὺς γαμβροὺς των ὄνυχας οὔτε τὰ ἰσχυρὰ των ράμφη, και ἦτο ὑπερήφανος ὅταν ἐβλεπε νὰ ζωηρεῦον ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ της οἱ σπινθηροβόλοι ὀφθαλμοὶ τῶν ἱεράκων, μελανοὶ ἀδάμαντες περιβαλλόμενοι ὑπὸ κύκλου χρυσοῦ.

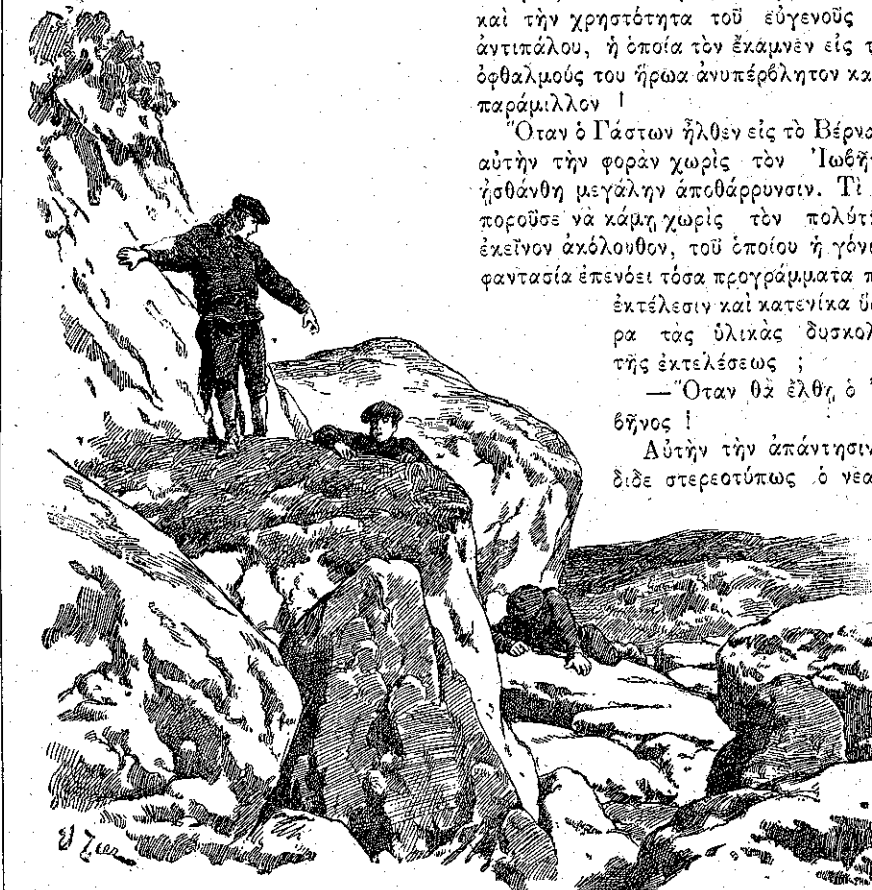
Και ὁ Γάστων διεσκέδαζε ποικιλοτρόπως εἰς τὸ Βέρναζον. Ἀνερχομένου εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους, ἐκοιμυθοῦσεν εἰς τὴν λίμνην, παρεδίδοτο εἰς ἀγῶνας δρόμου, σφαιροβολίας, ξιφομαχίας. Ἀλλὰ διασκεδάων ὀλονέν, δὲν ἐλησμόνει ὅτι αἱ ἀσκήσεις αὐταὶ τὸν ἔκαμνον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εὐκίνητοτερον, ἰσχυρότερον, και ὅτι ἡ καθημερινὴ καταπόνησις ὄλων τῶν μελῶν του, ἦτο ὠφέλιμος προπαρασκευὴ διὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

Ἐν τούτοις δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὸ νὰ σκληραγωγῇ τὸ σῶμά του· ἐγύμναζεν ὁμοίως και τὸ πνεῦμά του, μελετῶν και συνδυάζων τὰ διάφορα σχέδια προσβολῆς και ἀμύνης, τὰ ὅποια ὀφείλου νὰ γνωρίζουν οἱ στρατηγοί.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, εἶχε συναθροίσῃ και συντάξῃ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ὅλα τὰ παιδία τῆς κοιλάδος. Ἐφ'

ὅσον χρόνον διέμενον ἐκάστοτε εἰς τὸ Βέρναζον, τὸ παιδικὸν αὐτὸ στρατεύμα ἦτο εἰς τὰς διαταγὰς του ὀλίγας ὥρας καθ' ἐκάστην, εἴτε διὰ παιγνίδιον σφαιροβολίας, εἴτε δι' ἀγῶνα κολυμβητικῆς ἢ πεζοπορίας, εἴτε διὰ προσβολὴν και ἀμύνην ταῦτόχρονον μέρους τινός, ὀριζομένου ἐκ τῶν προτέρων.

Ὁ δὸν Ἰουστῆνος ἐπέβλεπε και δὴνύθουε τοὺς διαφόρους τούτους ἀγῶνας, τοὺς ἀναπτύσσοντας τὴν εὐγενῆ ἀμύνην. Ἄν και κληρικὸς, εἶχεν ὅμως ὄλα τὰ προσόντα, διότι, πρὶν φορέσῃ τὸ ράσον, διεκρίθη ὡς ἀνδρείος και ἐμπειρος πο-

« Ὁ Γάστων ἀνερχομένου εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους. . . » (Σελ. 281, στήλ. α')

λεμιστῆς, προπάντων εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὅσακις ὑπεδείκνυεν εἰς τὸν Γάστων, κανένα λάθος εἰς τὰ στρατηγικὰ σχέδια ὁ μικρὸς τὸν ἤκουε μετὰ μεγάλης προσοχῆς και ἔσπευδε νὰ το ἐπανορθώσῃ. Ὁ Γάστων, ὀδηγούμενος οὕτως ὑπὸ τοῦ Ἰουστῆνου, εἶχεν ἐπιβληθῇ τὰ μέγιστα εἰς τοὺς νεαροὺς του στρατιώτας. Ὅλοι τὸν ἐλάτρευον. Οὐδεμίαν λέξις θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ ποδώσῃ τὸν φανατισμὸν τῶν νέων τούτων, οἱ ὅποιοι ἐπίστευον ὅτι ὁ δὸν Ἰουστῆνος, ἀλλ' οὔτε ὁ καλύτερος ἰπότης τοῦ βασιλείου δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ δώσῃ μαθήματα εἰς τὸν « ἀρχηγόν » των.

« Ἀρχηγός » των ἦτο ὁ Γάστων. Δὲν ἤθελε νὰ τον ὀνομάζουν διαφορετικὰ οἱ

συμπαίχταί του. Ἦξευρεν ὄχι μόνον τὸ ὄνομα ἐνός ἐκάστου ἀλλὰ και τὸν ἰδιαιτέρον χαρακτήρα του· και εἰς τοὺς ἀγῶνας, μακρὰν τοῦ νὰ θέλῃ νὰ ἐπιβάλλεται ὡς υἱὸς τοῦ ὑποκόμητος, ἀπεναντίας εἶλεγεν, ὡς ἀκίς κανείς τῶν συναγωνιστῶν του ὑπεχώρει πρὸς χάριν του πολὺ γρήγορα.

— Ἄ, μὲ γελᾶς! . . . Αὐτὸ δὲν εἶνε τίμιον πράγμα! . . . Ἐλα, βάλε ὄλη σου τὴ δύναμι, ὅπως τὴ βάζω κ' ἐγὼ. Ἀλλέως θὰ φανῆς ταπεινὸς κόλαξ, και ἂν ἐγὼ το παραδεχθῶ, θὰ εἶμαι ἀνόητος.

Και ὁ ἄλλος τότε ἐβάλεν ὄλην τὴν δύναμιν, ἀλλὰ θαυμάζων τὴν εὐθύτητα και τὴν χρηστότητα τοῦ εὐγενοῦς του ἀντιπάλου, ἡ ὅποια τὸν ἔκαμνε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἤρωα ἀνυπέροχτον και ἀπαράμιλλον!

Ὅταν ὁ Γάστων ἤλθεν εἰς τὸ Βέρναζον αὐτὴν τὴν φορὰν χωρὶς τὸν Ἰωβῆνον, ἤσθάνθη μεγάλην ἀποθάρρυνσιν. Τὶ ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς τὸν πολυτίμον ἐκεῖνον ἀκόλουθον, τοῦ ὅποιου ἡ γόνιμος φαντασία ἐπένοει τόσα προγράμματα πρὸς ἐκτέλεσιν και κατενείκα ὕστερα τὰς ὕλικὰς δυσκολίας τῆς ἐκτελέσεως;

— Ὅταν θὰ ἔλθῃ, ὁ Ἰωβῆνος!

Αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν εἶδιδε στερεοτύπως ὁ νεαρός

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ ΜΙΚΡΑ Ἀγλαΐτσα ἦλθε μετὰ τὴν μητέρα της διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας, και μίαν ἡμέραν κατέβη εἰς τὸν Φάληρον.

Εἰς τὸ περιβολάκι, κάτω ἀπὸ τὸ κίβισι, ἔπαιζεν ἡ ὀρχήστρα.

— Τί δυνατοὶ πρέπει νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ μουσικοὶ, διὰ νὰ παίζουσι ἔτσι χωρὶς ἀρχιμουσικὸ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγλαΐτσα, ἐκπληχτος.

— Χωρὶς ἀρχιμουσικὸ; . . . Πῶς γίνεται, παιδί μου; . . . Δὲν τον βλέπεσι;

— Ὅχι, μαμιά, ποῦ εἶνε; Ἐλπίζωμεν δεῖ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τῆς Ἀγλαΐτσας, θάπαντήσουσιν οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως.

Ἀήλωσις. Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

